

премошћење

Чарлс Рајџи

МАЛИ КОМАДИ ТИШИНЕ

РЕЧИ И УМАЊЕЊЕ СВИХ СТВАРИ

Мале тајне су још увек овде,
И светлост се вратила.
Реч *сећање* додирује ми главу
Али је са себе стресам и посматрам птице грабљивице
Како се окрећу и праве ред на мистичном небу.
Сва мала имена тону оптерећена оним што је невидљиво,
А нико их неће изговорити, нико их неће погладити по чупавој коси.

У сваком случају, нема много времена,
Није много остало за причу док година издише.
Нема се много шта додати.
Где год се нека ствар појави
Имена, изношена, боје децембра, скупљају се као ружни анђели
Крхки и бешумни, ужасни у својој немој и светлуцавој одећи.

Читавог поподнева облаци плове ка нама са Плавог Руба.
Читавог поподнева лишће бежи
Преко плочника и улица, и звездка својим гласним канцама.
Вече је сада над нама.

Мали комади тишине умотани у веће
Трче под тамним кишама.

НОСТАЛГИЈА III

Сунце путује јутром. Врата света стоје отворена.
Једна су горе, друга доле.
Двапут благословени њиховим златним бравама
Ипак покушавамо да отворимо и једна и друга, али она се
Не отварају, не још, не отварају се.
Ветрови са запада дувају као и обично,
Гране голог дрвећа као жице харфе
Одлазе у југозападни део ствари.
Музика сећања има своју јачину
Коју не чује свако.
Небеске гондоле путују водама источних ветрова
Црних трупова и позлаћених ивица,
Беле над белим, углачаним полом.
Касније долази залазак сунца, фламинго, дивне птице селице.

Било је сушно лето и сува зима, суво пролеће.
Ноћ плови над нама окренута леденом Атлантику.
Електрична светлост шапуће молитве сећања лагано.

Комади, и мали комади, и делови ствари.
Сећање има своје љубави,
Туробне, неугворене шетње,
Високе зраке да осветле таман пут кад никог нема за воланом.

НЕМА УТОЧИШТА

Сваке вечери, греси читавог света скупљају се овде као роса.
Ујутру, као мали скуп звезда, бљесну
И запале
Своје угљенисане, невидљиве изрезбарене остатке.

Ивице наших живота следе правац ствари, и
Попуњавају сенке,
Каснији трагови, кроз одбачене ствари сломљеног света
Изгледају као дуги, спори пламен запаљене шибице.

ЧАРЛС РАЈТ (Charles Wright) рођен је у Тенесију 1935. Школовао се на Давидсон колеџу на Универзитету у Ајови, где је и магистрирао. Добитник је бројних награда за поезију и преводе укључујући и Пулицерову награду за збирку песама *Црни зодијак*. Од 1983. предаје креативно писање на Универзитету у Вирџинији.

Рајтове значајније збирке песама су *Обрнуто њлавејнило* (2000), *Ајалачија* (1998), *Црни зодијак* (1997), *Свети сачињен од десет хиљада сивари: Песме 1980–1990*, *Зонски дневници* (1988), *Кантири музика: избране ране њесме* (1983), за коју је добио Националну књижевну награду; за превод Еуђениа Монталеа *Олуја и друге њесме* (1978) добио је ПЕН награду за превод.

Превела с енглеског МАРИЈА РАКИЋ